

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Praha 2, Francouzská 808/19, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 349/2014 **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel dne 11. 1. 2016 návrh Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) na přikázání shora uvedené právní věci k projednání jinému krajskému soudu ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Návrh odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí vydal za žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o poskytnutí informace tehdejší předseda Obvodního soudu pro Prahu 2 Mgr. Aleš Sabol, který je v současné době místopředsedou městského soudu pro správní úsek. Příslušní soudci městského soudu přitom nepokládají za vhodné, aby rozhodovali ve věci, kde napadené rozhodnutí vydal nynější funkcionář městského soudu. Domnívají se, že z tohoto důvodu lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Odkazují přitom např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, Nad 38/2013 – 13, kde kasační soud vztah soudců a soudních funkcionářů řešil.

Nejvyšší správní soud z předloženého spisu městského soudu zjistil, že dne 29. 10. 2014 u něj napadla žaloba podaná žalobkyní, která se domáhá zrušení „rozhodnutí“ Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. 40 Si 78/2013, kterým jí Mgr. Aleš Sabol, předseda Obvodního soudu pro Prahu 2, sdělil, že podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, odložil její žádost o poskytnutí informace ze dne 27. 2. 2013, kterou se domáhala kopií všech pravomocných rozsudků Obvodního soudu pro Prahu 2 vydaných v letech 2011 a 2012 v řízení o odškodnění podle zákona č. 82/1998 Sb., kterými žalobám, byť jen zčásti, vyhověl.

Přípisem ze dne 26. 11. 2015 pak byli účastníci městským soudem vyzooměni o záměru předložit věc Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na postup dle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně se k tomuto záměru vyjádřila v podání ze dne 7. 12. 2015, ve kterém uvedla, že s postoupením věci Nejvyššímu správnímu soudu souhlasí a navrhla, aby věc byla přikázána Krajskému soudu v Ostravě.

Podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

V nyní posuzované věci ze skutkových okolností vyplynulo, že žalobou napadené „rozhodnutí“ vydal Mgr. Aleš Sabol, který je dle aktuálního rozvrhu práce městského soudu místopředsedou tohoto soudu pro správní úsek. Ve své podstatě je tak napadeno rozhodnutí nynějšího funkcionáře městského soudu. Podobnou situaci se již Nejvyšší správní soud zabýval a dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu (Městského soudu v Praze) a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, k dispozici na www.nssoud.cz). Také místopředseda soudu totiž má určité možnosti, jak přímo či nepřímo působit na soudce svého soudu, např. nejrůznějšími organizačními opatřeními či diskrecí při poskytování materiálních a technických prostředků potřebných pro výkon činnosti soudce. Navíc nelze vyloučit, že mezi soudci a místopředsedou příslušného úseku soudu mohou existovat pozitivní či negativní vztahy (solidarita s nadřízeným, či naopak odmítavý vztah k němu), které mohou vytvářet pochybnost o jejich nepodjatosti. Vzhledem k tomu dochází k situaci, že soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu budou vyloučeni a nebude možno sestavit senát. Stejně postupoval zdejší soud i v usnesení ze dne 30. 9. 2003, čj. Nao 31/2003 – 16, kde byl žalovaným krajský soud, jehož předseda rozhodnutí vydal, nebo v usnesení ze dne 25. 8. 2011, č. j. Nad 18/2011 – 2, kde byl žalovaným přímo předseda krajského soudu.

Shora uvedená východiska dopadají také na posuzovanou věc. Je tomu tak proto, že napadené rozhodnutí vydal nynější místopředseda městského soudu pro správní úsek a lze tak mít objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců působících na tomto úseku. Proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu je ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s. důvodný.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud přikázal shora označenou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Ostravě (§ 9 odst. 1 s. ř. s.), neboť se jedná o soud, v jehož obvodu má žalobkyně bydliště, a lze tudíž předpokládat, že tím bude nejlépe vyhověno kritériím rychlosti a hospodárnosti řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu